

Druk BRM nr 122/2020
Projekt z dnia 01 grudnia 2020 r.

**UCHWAŁA NR
RADY MIEJSKIEJ W ŁODZI**

z dnia 2020 r.

w sprawie nadania ulicy nazwy Ludwika Benoit.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2020 r., poz. 713 oraz poz. 1378), Rada Miejska w Łodzi

uchwala, co następuje:

§ 1. Ulicy bez nazwy, odchodzącej od ulicy Jugosłowiańskiej, stanowiącej działkę ewidencyjną o numerze 1166 w obrębie W-47, nadaje się nazwę: Ludwika Benoit.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Łodzi.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od daty jej ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Łódzkiego.

**Przewodniczący
Rady Miejskiej w Łodzi**

Marcin GOŁASZEWSKI

Projektodawcą jest:

Komisja Kultury Rady Miejskiej w Łodzi

PRZEWODNICZĄCA
Komisji Kultury
Rady Miejskiej w Łodzi

Karolina Kępcza

Projekt zgodny z przepisami prawa
opiniuję pozytywnie
pod względem formalno-prawnym

RADCA PRAWNY
Łd-M-163B

Lukasz Gajewski

UZASADNIENIE

Komisja Kultury Rady Miejskiej w Łodzi przedstawia propozycję nazwy dla ulicy nieposiadającej dotąd oznaczenia nazewniczego. Wnioskodawca – developer i użytkownik wieczysty – wskazał następujące propozycje nazewnicze: ulica Leśnych Kwiatów lub ulica Dzikiej Róży.

Łódzki Ośrodek Geodezji poinformował, że na terenie miasta Łodzi istnieją ulice o podobnym brzmieniu nazewniczym i są to ulice: Leśna, Kwiatów Polskich, Dzikich Pól oraz Aleja Róż.

Komisja Kultury na posiedzeniu w dniu 13 października 2020 r. zapoznała się z wnioskiem oraz niezbędnymi opiniami wydanymi w prezentowanej sprawie.

Do Komisji Kultury Rady Miejskiej w Łodzi w dniu 4 listopada 2020 r. przekazano wniosek o nadanie jednej z łódzkich ulic, bez wskazania konkretnej lokalizacji, nazwy Ludwika Benoit.

W związku z przypadającą w tym roku setną rocznicą urodzin aktora, Komisja Kultury Rady Miejskiej w Łodzi na posiedzeniu w dniu 24 listopada 2020 r. postanowiła przychylić się do wniosku i upamiętnić Ludwika Benoit poprzez nazwanie jego imieniem wskazanej ulicy.

Ludwik Benoit urodził się 18 lipca 1920 roku w Wołkowysku (obecnie Białoruś). Nazwisko Benoit pochodzi od dziadka aktora, który był Francuzem i pochodził z małej miejscowości pod Paryżem. Ojciec aktora, również Ludwik Benoit, był inżynierem, uczestnikiem wojny bolszewickiej. Jego matką była nauczycielka Jadwiga z Guttów.

Ukończył szkołę w Łowiczu. W 1938 roku zdał maturę, a potem egzamin wstępny do Państwowego Instytutu Sztuki Teatralnej w Warszawie. Studiów nie podjął. W latach 1938-1939 odbył służbę wojskową na Kursie Podchorążych Rezerwy Piechoty w Skierniewicach. Uczestniczył w kampanii wrześniowej. W czasie okupacji mieszkał w Łowiczu i współdziałał z podziemiem. Był żołnierzem AK w stopniu podporucznika. W 1944 roku, razem z Zenonem Laurentowskim, organizował tajny Teatr Ziemi Łowickiej.

W 1946 roku ukończył Studium Aktorskie Galla w Gdańsku. Przez dwa lata grał w Teatrze Wybrzeże. W latach 40. i 50. był aktorem Teatrów w Polskiego w Poznaniu, Dramatycznego we Wrocławiu i Dramatycznego w Szczecinie.

W 1957 roku związał się z Teatrem im. Stefana Jaracza w Łodzi, a potem, na 30 lat, aż do końca życia, z Teatrem Nowym. Był odtwórcą ról komediowych i dramatycznych. Z wielkim powodzeniem grał klasykę – Moliera, Szekspira, Johana Wolfganga Goethego, Fredrę, Słowackiego – jak i sztuki współczesne: Witolda Gombrowicza, Sławomira Mrożka, Wojciecha Młynarskiego, Janusza Głowackiego, Stanisława Tyma.

Na scenach Teatru Nowego w Łodzi stworzył około stu ról w spektaklach reżyserowanych przez wybitnych twórców. Wielokrotnie grał w spektaklach Kazimierza Dejmka (współzałożyciela Teatru Nowego i dziś jego patrona), Krystyny Skuszanki, Jerzego Kreczmara, Edwarda Dziewońskiego, Jerzego Zegalskiego, Wojciecha Pilarskiego, Aleksandra Bardiniego. Był często nazywany Mistrzem Drugiego Planu, ale artystyczny życiorys aktora obfituje w role pierwszoplanowe i główne.

Był ulubionym aktorem Kazimierza Dejmka. Zagrał kilkadziesiąt ról w 15 realizacjach – w słynnych „Uciechach staropolskich” zagrał pięć różnych postaci. W Teatrze Telewizji najchętniej z talentu Ludwika Benoit korzystał Tadeusz Worontkiewicz, czy inny wybitny polski reżyser – Jerzy Antczak. W Teatrze Telewizji Benoit stworzył ponad 20 kreacji, a wszystkie powstały

w łódzkim ośrodku TVP.

Jedną z najbardziej znanych ról („Ben” zagrał ją dwukrotnie: na scenie teatru Nowego oraz w Teatrze Telewizji) była rola w „Drewnianym talerzu”/„Drewnianej misce” Edmunda Morrisa, gdzie stworzył wstrząsającą postać ojca, którego rodzina za wszelką cenę chce się pozbyć z domu, z życia. Na przeciwnym biegunie sytuowały się: arcykomiczna postać Dyndalskiego w najwspanialszej polskiej komedii – „Zemście” Aleksandra Fredry (w 1978 roku), a osiem lat wcześniej w tym samym dziele postać Rejenta Milczka.

Artysta czasami stawał po drugiej stronie rampy i podejmował się zadań reżyserskich. W Teatrze Nowym wyreżyserował m.in. „Marię Stuart” Juliusza Słowackiego, „Damy i huzary” i „Dożywocie” Aleksandra Fredry.

Jego role filmowe to historia powojennej kinematografii. Pracował na filmowych planach Jerzego Hasa, Andrzeja Wajdy, Jerzego Kawalerowicza, Jerzego Antczaka, Jana Rybkowskiego, Aleksandra Forda, Witolda Leszczyńskiego, Andrzeja Kondratiuka, Roberta Glińskiego. Grał m.in. kasiarza w „Ewa chce spać”, Mikołaja z Długolasu w „Krzyżakach”, ojca Paszeki w „Rękopisie znalezionym w Saragossie”, ojca Jacka i Placka w „O dwóch takich, co ukradli księżyc”, Nalepę w „Kapitan Sowa na tropie”, wiolonczelistę w „Niewiarygodnych przygodach Marka Piegusa”, karczmarza w „Jak rozpętałem II wojnę światową”. W filmie „Janosik” był ojcem tytułowego bohatera, w „Nocach i dniach” grał Jozefata, a w filmie „Pan Samochodzik i niesamowity dwór” był dozorcą dworu. W „Mlecznej drodze” u boku grającego główną rolę Ludwika Benoit wystąpiły: Iga Cembrzyńska i Katarzyna Figura.

Wystąpił w niezliczonej liczbie etiud filmowych, realizowanych przez studentów łódzkiej szkoły filmowej – PWSFTviT. Na zawodowy życiorys artysty składają się także liczne role w słuchowiskach radiowych i w dubbingu.

W swojej karierze wcielał się w role przestępców, ofiar, chłopów, arystokratów, drwali, robotników, artystów, oficerów, służących, dyrektorów, woźnych, sędziów, komisarzy, księży, żebraków, katów. Jego charakterystyczny głos, sylwetka, sposób bycia i setki ról współtworzą historię, nie tylko teatralnej i filmowej, Łodzi.

W latach 80. Ludwik Benoit był radnym Rady Narodowej. Szczególnie starał się o budowę i modernizację sal gimnastycznych i boisk w zaniedbanych szkołach podstawowych w Łodzi. Działał na rzecz Schroniska dla Zwierząt przy ulicy Marmurowej.

Zmarł 4 listopada 1992 roku. Spoczął w Alei Zasłużonych na Cmentarzu Komunalnym na Dołach.

Ważniejsze nagrody i wyróżnienia:

1963 r. Kalisz - III KST - nagroda indywidualna za rolę Ze-Osiołka w sztuce „Ten, który dotrzymuje słowa” w Teatrze Nowym w Łodzi

1994 r. Brązowa Odznaka Teatru Nowego w Łodzi z okazji jubileuszu 15-lecia teatru

1979 r. Łódź - Srebrny Pierścień za rolę Dyndalskiego w przedstawieniu „Zemsta” Aleksandra Fredry w Teatrze Nowym w Łodzi uznana za najciekawsze osiągnięcie aktorskie roku na scenach łódzkich.

1981 r. Opole - VII OKT - nagroda za rolę w „Uciechach staropolskich” w Teatrze Nowym w Łodzi

1981 r. Kalisz - XXI KST - II nagroda za rolę w „Uciechach staropolskich” w Teatrze Nowym w Łodzi

1982 r. Tytuł najlepszego aktora XXI Rzeszowskich Spotkań Teatralnych

1987 r. Kalisz - XXVII KST - nagroda główna za kultywowanie tradycji teatralnej w roli Harpagona w „Skąpcu” Moliera

1987 r. Nagroda miasta Łodzi

1988 r. Nagroda artystyczna dyrektora Wydziału Kultury i Sztuki miasta Łodzi

Biogram Ludwika Benoit zaprezentowany w niniejszym uzasadnieniu zaczerpnięto z wniosku przesłanego do Komisji Kultury Rady Miejskiej w Łodzi.

Mapa (opis graficzny) przedstawia przebieg ulicy, o której mowa w projekcie uchwały.

PRZEWODNICZĄCA
Komisji Kultury
Rady Miejskiej w Łodzi

Karolina Kępka

